Contributed by Joseph Daher, Mark Goudkamp
donderdag, 29 augustus 2013 - Last Updated donderdag, 29 augustus 2013

Joseph Daher is lid van de organisatie “Revolutionair Linkse Stroming” in Syrië. Hij blogt ook regelmatig over de toestand in Syrië . Mark Goudkamp van de Australische organisatie Solidarity sprak met hem over de Syrische revolutie.

Hoe zou je de huidige krachtsverhoudingen in Syrië omschrijven?

Wat betreft de militaire krachtsverhoudingen, die zijn duidelijk in het voordeel van het regime. Dat ontvangt voortdurend wapens van haar bondgenoten (Iran en Rusland), ze krijgt veel financiële steun en in het geval van Hezbollah is er zelfs sprake van directe steun op de grond en van het trainen van nieuwe soldaten.

Aan de andere kant heeft het Vrije Syrische Leger (FSA) een volledig gebrek aan materiële en financiële steun. De Islamitische reactionaire krachten zoals ‘Jabhat al Nusra’ en ‘de Islamitische Staat in Irak en Levant’ (ISIL) worden daarentegen ruim gesteund door sommige Golfstaten.

Die financieren de Islamitische reactionaire krachten om de Syrische revolutie om te vormen tot een sektarische oorlog. Een overwinning van de revolutie in Syrië en de uitstraling daarvan in de regio zou een bedreiging voor hun eigen regimes vormen. Wij moeten ook niet vergeten dat de spanningen tussen groepen van het FSA en de Islamitische strijdkrachten van Jabhat al Nusra en ISIL zich onlangs hebben versterkt. De laatstgenoemden worden beschuldigd van de moord op leden van de FSA, waaronder Fadi al-Qash, het hoofd van een bataljon van de FSA en zijn twee broers.

De ISIL verdreef ook strijdkrachten van de FSA uit verscheidene door de FSA bevrijdde gebieden en verklaarde dat zij Islamitische emiraten wil vestigen, tegelijkertijd weigert ze om in de frontlinies in Aleppo, Homs en Khan al Asal te vechten. Ondanks het duidelijke militaire voordeel voor het regime en de door haar toegebrachte vernietiging, is de standvastigheid van de Syrische volksbeweging niet verminderd. Er zijn steeds demonstraties en andere vormen van verzet in vele gebieden in heel Syrië.

Hoe is het te verklaren dat ondanks de ongunstige militaire krachtsverhoudingen de Syrische bevolking doorgaat?

Er is geen denken aan een terugkeer naar het tijdperk van het regime van Assad en geen alternatief voor de voortzetting van de revolutie. Één van de belangrijkste leuzen die in Syrië door demonstranten wordt geroepen is “liever dood dan vernederd“. Daarnaast weten de mensen in de Syrische volksbeweging heel goed dat als zij ophouden zij geconfronteerd zullen worden met

vreselijke onderdrukking door het regime.

Kan je enkele economische en sociale factoren noemen die de opstand verklaren?

De burgerlijke geloofsbrieven van het regime dateren van 1970 toen Hafez al-Assad een einde maakte aan bepaalde elementen van het radicale beleid dat in de jaren ’60 door de linkervleugel van zijn Baath partij werd gevoerd. Zij werden versneld met de verwezenlijking van een neoliberaal economisch beleid toen [zijn zoon] Bashar al-Assad in 2000 de macht overnam. Dat beleid kwam vooral ten goede aan een kleine oligarchie.

Rami Makhlouf, de neef van Bashar al-Assad, is een voorbeeld van de privatisering in maffia-stijl zoals die door het regime wordt doorgevoerd. Het proces van privatisering leidde tot nieuwe monopolies in de handen van verwanten van Bashar al-Assad, terwijl de kwaliteit van goederen en de diensten daalde. Deze neoliberale economische hervormingen leidden tot steeds meer economische macht voor de rijken en machtigen.

In de zelfde tijd heeft de financiële sector zich ontwikkeld met private banken, verzekeringsfirma’s , de beurs van Damascus en geldwisselkantoren. Het neoliberale beleid heeft de hoogste klasse en buitenlandse investeerders, vooral uit de Arabische Golf bevoordeeld, ten koste van de overgrote meerderheid van Syriërs, die door de inflatie en de toenemende kosten van levensonderhoud zijn geraakt.

Dit beleid werd versterkt door verschrikkelijke onderdrukking van iedere vorm van verzet vanuit de bevolking of de arbeidersklasse sinds het begin van de jaren 2000 en heeft verwoestende gevolgen gehad. Het deel van het Bruto Binnenlands Product dat naar de factor kapitaal ging nam toe tot 72 procent in 2005. Meer dan een derde van de bevolking leeft onder de armoedegrens van één Amerikaanse dollar per dag en bijna de helft van de bevolking leeft rond deze drempel en heeft dagelijks twee dollar of minder te besteden. Vóór de revolutie lag de werkloosheid tussen de 20 en 25 procent. Van de jongeren onder de 25 jaar was 55 procent werkloos en dat in een land waar 65 procent van de totale bevolking onder de 30 jaar is. Het percentage Syriërs dat onder de armoedegrens leeft nam van 11 procent in 2000 toe tot 33 procent in 2010. Dat betekent dat ongeveer zeven miljoen Syriërs rond of onder de armoedegrens leven.

De opstanden in Idlib en Deraa en in de voorsteden van Damascus en Aleppo, laten zien hoe groot de betrokkenheid van de slachtoffers van neoliberalisme in deze revolutie is. Deze gebieden zijn historische bastions van de Baath Partij die niet op massieve schaal aan de opstand van de jaren ’80 hebben deelgenomen.

Welke rol spelen de Lokale Coördinatiecommissies in de door de oppositie gecontroleerde gebieden en welke steun hebben zij?

De LCC's zijn slechts één speler in de bredere volksbeweging. Hun werk is vooral gericht op het verstrekken van informatie, het maken van video's van demonstraties, maar ze werken ook op basisniveau met de lokale volksraden, die diensten verlenen aan de lokale bevolking en de interne vluchtelingen.

Meer in het algemeen moeten we de cruciale rol begrijpen die gespeeld wordt door de volkscomités en organisaties in de voortzetting van het revolutionaire proces; zij zijn uiteindelijk de actoren die de volksbeweging in staat stellen om zich te blijven verzetten. Dit niet in tegenstelling tot het gewapende verzet, maar zelfs zij zijn afhankelijk van de volksbeweging om de strijd voort te zetten, zonder deze zouden we geen kans maken.

Wat is je reactie op sommigen op de linkerzijde die beweren dat de Syrische oppositie zaakwaarnemer is van het westerse imperialisme en de olierijke Golfstaten?

Het probleem met enkele westerse linksen, vooral heel wat stalinisten, is dat zij het Syrische revolutionaire proces vanuit een geopolitiek perspectief analyseren en volledig de sociaaleconomische en politieke dynamiek ter plekke in Syrië negeren. Veel van hen zien ook Iran, Rusland, of Syrië als anti-imperialistische staten die tegen de VS strijden, wat in ieder opzicht fout is. Onze keus zou niet moeten zijn tussen aan de ene kant de VS en Saudi-Arabië en aan de andere kant Iran en Rusland; onze keuze is voor de revolutionaire massa's die voor hun emancipatie strijden.

Zoals de Franse trotskist Pierre Frank schreef : "Merk op dat de grootste theoretici van het marxisme de politieke aard van een burgerlijk regime helemaal niet lieten bepalen door de standpunten die zij op het gebied van buitenlands beleid innamen, maar alleen en simpelweg door de positie met betrekking tot de klassen waaruit de natie bestaat."

Daar komt bij dat beide partijen geprobeerd hebben om een oplossing van bovenaf op te leggen die het regime met een 'Jemenitische' oplossing zou handhaven (verander het hoofd van het regime, onder handhaving van zijn structuur). Het enige verschil tussen de posities van de Westerse landen en de monarchieën in de Golf aan één kant en Iran, Rusland, en China aan de andere kant is het lot van de dictator Bashar al-Assad. Rusland wil de dictator handhaven, terwijl de Westerse mogendheden een nieuwe leider willen, die meer open staat voor hun belangen dan Bashar al-Assad.

Er zijn berichten dat bewapende groepen Islamisten andere groepen in de oppositie aanvallen. Welke invloed heeft dit op de oppositie en hoe reageren de revolutionaire krachten hierop?

De Syrische revolutionaire massa's verzetten zich meer en meer tegen het autoritaire en reactionaire beleid van deze groepen. In de stad Raqqa, die sinds maart 2013 is bevrijd van de krachten van het regime werden veel demonstraties gehouden tegen de autoritaire acties van

Jabhat al Nusra en ISIS. Gelijksoortige massademonstraties zagen we ook in Aleppo en andere steden.

Het moet ook gezegd worden dat Jabhat al Nusra niet heeft geaarzeld om het op een akkoordje te gooien met het regime van Assad, zo betaalt het regime hen nu bijvoorbeeld maandelijks 150 miljoen Syrische Lires ($2.4 miljoen) om er voor te zorgen dat de olie blijft stromen door de twee belangrijke pijpleidingen in Banias en Latakia. De strijders van Jabhat al Nusra zijn ook bij andere deals betrokken.

De Syrische Nationale Raad heeft, in plaats van de principes van de revolutie te verdedigen en al het mogelijke te doen om de democratische componenten van FSA te ontwikkelen, deze groepen, die vanaf het begin af aan deel zijn van de contrarevolutie, toegestaan zich te ontwikkelen zonder hen te veroordelen en hen feitelijk dekking gegeven. Deze groepen willen, net zoals het Syrische regime de mensen in Syrië verdelen in sektarische en etnische entiteiten. De Syrische revolutie wil de sektarische en etnische verdeling afbreken.

Wat is de reactie op de recente aanvallen door Islamitische groepen op Koerdische gebieden?

Wij hebben steun van verschillende volkscommitées in Syrië gezien voor de Koerdische massa’s tegen de acties van de Islamitische groepen. De afdelingen van de FSA zijn verdeeld. Sommigen vechten naast de Islamisten, maar anderen werden lid van de Koerdische milities en stelden misdragingen door Islamistische groepen aan de kaak.

De traditionele oppositie, van Islamisten tot nationalisten en liberalen, is voorstander van culturele rechten voor de Koerden, maar niet van autonomie. De Syrische Revolutionair Linkse Stroming heeft haar steun aan de zelfbeschikking van het Koerdische volk in Syrië opnieuw bevestigd. De steun voor de zelfbeschikking van het Koerdische volk verhindert ons niet om het Koerdische volk te zien als een volwaardige partner in de strijd tegen het misdadige regime van Assad, en in de opbouw van een toekomstig democratisch, socialistisch en seculier Syrië.

We veroordelen dan ook het gedrag van de Islamisten en andere reactionaire krachten en hun pogingen om het Syrische volk te verdelen. Ook de weigering van sommigen in de Syrische oppositie, inclusief de Syrische Nationale Raad (SNC) om de rechten van het Koerdische volk in Syrië te erkennen zijn onacceptabel en verschillen niet van de nationalistische politiek van het Assad regime.

Welke verschillende linkse organisaties en krachten bestaan er binnen de Syrische revolutionaire beweging?

Er zijn verschillende linkse krachten van het begin af aan betrokken bij het Syrische revolutionaire proces. Er zijn talrijke kleinere linkse groepen en jongeren in Syrië die aan het revolutionaire proces deelnemen, in volkscommissies, de organisatie van demonstraties en de dienstverlening aan de bevolking. De linkerzijde is meestal bezig geweest met werk onder de burgerbevolking en niet in het gewapende verzet.

Van het allereerste begin af aan hebben wij van de Syrische “Revolutionair Linkse Stroming”, ondanks onze bescheiden capaciteiten, nooit getwijfeld aan onze steun aan de revolutie en gestreden voor democratie en socialisme. Wij hebben gestreden naast de mensen en alle democratische krachten voor de overwinning van deze grote volksrevolutie, zoals we ook strijden voor de vorming van een socialistische arbeiders partij.

Dit interview werd op 23 augustus gepubliceerd op de website van Solidarity. Vertaling Grenzeloos. Zie hier de verklaring van de Revolutionair Linkse Stroming over het gebruik van gifgassen.